

„Другарьтъ ми кат' мя устави,
 „Тѣзи думи ми отпави:
 „И въ послѣдвѣта цѣлувка,
 „Честити ми и сполука. . .
 „Зарадъ него азъ быхъ тѣжилъ,
 „Въ кѣсо врѣмя быхъ намѣрилъ,
 „Тая книжка да не бѣше,
 „Душата ми да тѣшеше;
 „Която ми той проводи,
 „Клѣтвата ни да обнови!“ —
 Малко тукъ ся азъ замыслихъ,
 Една сълза си обърсахъ,
 Книшката си попопигнахъ,
 Слѣдвахъ напрѣдъ говорихъ;
 Тая тѣжба бесѣдихъ.
 Случка сетнѣ приложихъ:
 „ — Отъ както съмъ излѣзналъ,
 „Самъ самичякъ потеглихъ,
 „До сега ся азъ губихъ;
 „Като скытникъ съмъ скыталъ.
 „Изъ планина азъ шетахъ,
 „Ваши дири не узнахъ:
 „Връщахъ ся и въ градища,
 „Пытахъ наврѣдъ и въ села. . .
 „Най-сетнѣ ся Богъ емили:
 „Вечъ бѣжтисахъ отъ бели;
 „Въ тѣя мѣста азъ додохъ,
 „Въ тая гора ся найдохъ:
 „Тукъ да търся спасеніе,
 „Спасеніе и отмѣщеніе.
 „И случайно мя сполѣтятъ,